

Arrest

nr. 72 604 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht in hoofde van tweede verzoekende partij van 11 oktober 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen een asielaanvraag in op 28 juni 2010.

1.2. Op 8 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 17 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

1.5. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2011 met nummers 55 795 en 55 796 wordt verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.6. Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 2 september 2011 bij aangetekend schrijven worden verzonden naar verzoekers en die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten T. A. {...} geboren te Jerevan , op (in) {...}
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14 februari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1)Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

en:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten T. A. {...} geboren te Prostal {...}
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 10 februari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. {...}*

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit nazicht van de gegevens van de Raad blijkt dat – zoals de verwerende partij ter terechtzitting ook opmerkt – de Raad zich op 28 november 2011 reeds heeft uitgesproken over een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen, dit in kader van een verzoekschrift ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen op 29 september 2011. De Raad heeft bij arrest nr. 70 759 van 28 november 2011 het beroep van de verzoekende partijen verworpen. De Raad wijst dan ook op het gezag van gewijsde van dit arrest voor wat betreft de middelen die in onderhavig verzoekschrift identiek zijn aan de middelen die reeds werden opgeworpen in het beroep van 29 september 2011 en waarover de Raad zich reeds heeft uitgesproken. Het gezag van gewijsde van het arrest van 28 november 2011 strekt zich immers uit tot de onverbreeklijk met het dictum verbonden motieven.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“a) Schending van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten. En dat terwijl verzoekers momenteel nog steeds in het bezit zijn van een attest van immatriculatie, naar aanleiding van het verzoekschrift tot regularisatie van het verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nadat dit verzoekschrift ontvankelijk werd verklaard. Dat het dan ook niet kan dat verzoekers in het bezit worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat deze beslissing niet alleen onredelijk is, en een manifeste schending uitmaakt van het beginsel van zorgvuldigheid, doch daarenboven is deze beslissing manifest in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekers, om medische redenen, onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de medische aanvraag van verzoekers onderzocht hebben en verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard, voorlopig zonder een beslissing ten gronde te hebben genomen. Dat deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook manifest strijdig is met bovengenoemde wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS. L.P. en BOES. M., administratief recht. Leuven. ACCO. 1990, 31)’. Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’ De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel hij de voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS. W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bij gevolg ernstig is.”

3.2. In zijn arrest van 28 november 2011 heeft de Raad zich reeds uitgesproken over de opgeworpen schending van de motiveringsplicht zodat het volstaat hiernaar te verwijzen, gelet op de bespreking onder punt 2.1. De Raad stelt tevens vast dat verzoekers’ argumentatie in essentie neerkomt op het feit dat zij nog steeds in bezit zijn van een attest van immatriculatie en dit op grond van een hangende

aanvraag in toepassingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In zijn arrest van 28 november 2011 heeft de Raad dienaangaande het volgende overwogen:

“Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en dat zij in het bezit waren van een verblijfsdocument, zodat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers ontvankelijk werd verklaard op 1 februari 2011 en dat verzoekers een tijdelijk verblijfsdocument kregen in afwachting van de behandeling ten gronde van hun aanvraag. Op 25 juli 2011 werd dan een beslissing ten gronde genomen: hun aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissing van 25 juli 2011 vermeldt uitdrukkelijk: “Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.”

Pas daarna, op 1 september 2011, werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op dat moment waren verzoekers niet meer gerechtigd tot een tijdelijk verblijf.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij.”

Daar verzoekers' inhoudelijk betoog in kader van huidig beroep voor het overige in essentie op hetzelfde neerkomt als wat zij reeds hebben aangevoerd in hun vorig verzoekschrift om tevens een schending op te werpen van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, is het middel ongegrond gelet op voorgaande. Immers blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beoordeeld heeft alvorens over te gaan tot het treffen van de thans bestreden beslissingen. Verzoekers maken met hun betoog noch een schending van artikel 3 EVRM, noch een schending van artikel 9ter noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De eerste verzoekende partij geniet het voordeel van de kosteloze rechtspleging.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 175 euro in hoofde van de tweede verzoekende partij, te haren laste te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER